WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

Nr. 4 23 JAN 1965

Beste vrienden en vriendinnen

Jullie weten natuurlijk allemaal dat Guus Geluk vreselijk verwaand is door al het geluk dat hij heeft. Maar wisten jullie ook dat hij vreselijk ijdel is? Iedere ochtend staat hij wel een half uur voor de spiegel om zijn haar te kammen en er pommade en brillantine en weet-ik-wat-allemaal nog meer in te smeren. En gedurende de rest van de dag kijkt hij in iedere spiegel die hij tegenkomt om te zien of zijn krullen nog in de pioot zitten en of zijn das wel recht zit. Hij kan zelfs geen etalageruit van een winkel voorbij lopen of hij kijkt erin naar zijn spiegelbeeld.
Nu is er één ding waarmee hij nooit geluk heeft, en dat is het feit dat hij steeds zijn zakkam verliest. Daar klaagt hij dan steen en been over bij zijn familieleden — tot die familieleden er zo flauw van worden dat....
Jazeker, dat ze besluiten Guus eens een lesje te geven!
Een tijdje geleden was Guus namelijk jarig. Hij had alle leden van de grote Duck-familie uitgenodigd voor een feestje, en hij hoopte natuurlijk op een stapel fijne cadeautjes! Maar wat denk je dat er gebeurde? Precies: iedereen bracht een kammetje voor Guus mee. Hij kreeg alleen maar kammetjes — een hele berg kammetjes werd het, tenslotte lagen er wel een stuk of twintig op de tafel.... En iedere gulle gever zei er stralend bij: „Nu kun je tenminste je haar weer kammen, dat doe je toch zo graag en zo vaak...."
Na dat feest heeft Guus zich in een week niet durven te vertonen, en toen hij eindelijk weer tevoorschijn kwam, vermeed hij angstvallig elke spiegel. We hebben hem ook nooit meer over een verloren kam horen praten of zijn haren zien kammen....

OOM DONALD

Ons ziekenlijstje

Jasé van Loo is 6 jaar en spaart speldjes, suikerzakjes en fleurige kaarten. Haar adres is: Ericastraat 23, Hilversum.
Jacintha v. d. Plas ligt al een tijdje in het ziekenhuis. Sturen jullie haar eens wat mooie kaarten met dieren erop? Haar adres is: Kinderafd. Zaal 414, St. Barbara-ziekenhuis, Geleen

Tineke Hofstee en **Dukkie Bottema** liggen beiden in het Kinderpaviljoen Huize Hemmen, Haren (Gr.) en zijn beiden 9 jaar. Sturen jullie hun eens wat kaarten en briefjes?
Anda Smids is 7 jaar en spaart speldjes en ansichtkaarten. Haar adres is: Buitenkliniek, „Oud-Bussum", Flevolaan 69, Huizen, Post Bussum.
Bertje Joosse woont in Middelburg, Kinderdijk 58 II en houdt heel veel van mooie, kleurige kaarten. Wie stuurt hem eens wat?

Oom Donalds brievenbus

Roelie Roffel, Apeldoorn. Hoe is het nu met je moeder, Roelie? Ik hoop dat ze gauw weer beter wordt!! Spaar je nu voor meer bedeltjes aan je armband? Dag, Roelie!
Nelly Vermeltfaort, St.-Oedenrode. De oplossing van de puzzel is alleen geldig als je hem op een briefkaart naar ons stuurt, Nelly! Die nieuwe ballpoint van je doet het prachtig: het was een erg fleurige brief!
Gerard Frank, Manderveen. Je hebt wel een poos moeten wachten voor je aan de beurt kwam, hè Gerard! Nu kan je zusje misschien al heel goed lopen! De oplossing van dat raadseltje over 'n koning die maar steeds uitrijdt, kan ik niet bedenken. Schrijf je me die nog eens?
Afra Li, Amsterdam. Tja, Afra, Ik zou graag eens bij je komen eten, maar dan zouden alle vrienden uit Duckstad meteen mee willen, en ik denk dat er dan geen plaats meer over zou zijn voor een bordje!
Schrijven jullie zo vaak als je wilt naar Postbus 792, Amsterdam. Vergeet niet je naam en adres duidelijk te vermelden en in de linkerbovenhoek van de envelop te zetten: OOM DONALDS BRIEVENBUS.

PRIJZEN

Eerste prijs: een horloge of autoped naar keuze; tweede prijs jongens: houwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen een bal.

Opletten allemaal

De winnaars van prijsvraag nr. 49 zijn:
1e prijs: horloge: Gerda van Steijn, Matheusstr. 11, **Heerlerheide;**
2e prijs: bouwdoos: Jan van Goozen, Rijndijk 370; **Hazerswoude;**
3e prijs: badmintonspel: I. en R. Smittenaar, **Leiden;** Kinderen Bijker, **Bovenknijpe;** W. v. Gelder, **Rotterdam-1;** M. d. Haan, **Madrid-2, Spanje;** A. en J. Mentink, **Den Helder;** J. Westdorp, **'s Heerenhoek;** M. en G. Huisman, **Stadskanaal;** W. Burggraaf, **Wilnis;** J. en P. Du Bois, **Apeldoorn;** N. d. Heen, **Amsterdam-18.**
Bal: P. Dros, **Oosterend;** G. Koning, **Utrecht;** J. Westerveen, **Ruinerwold;** F. v. Leersum, **Eygelshoven;** M. Kraan, **Voorschoten;** Kl. Stad, **Beerzerveld;** J. Voskuilen, **Soestdijnee;** W. Harthoorn, **'s-Gravenpolder;** K. Spierenburg, **Den Bosch;** J. v. Muijen, **Amersfoort;** J. d. Bruin, **Maasdijk;** D. Wiggers, **Deurning;** P. Slungers, **Gennep;** H. Polman, **Arnhem;** N. v. Lerberghe, **Ruisbroek (België);** B. Reinders, **Rotterdam-8;** A. Weeda, **Geleen;** Fr. Berendse, **Wateringen;** A. Tolman, **Zuidwolde;** J. Siump, **Echtenbrug.**
De oplossing van prijsvraag nr. 2 is: VUURWERK.

Onze wekelijkse prijsvraag nr. 4

Probeer eens of je uit dit geheimschrift, hieronder, vijf woorden kunt halen die met babbelen en leren te maken hebben. Deze wijze woorden zijn van 'n Chinese lersar die het heus wéten kan! Heb je de vijf woorden gevonden, schrijf ze dan op een briefkaart en stuur die vóór 28 januari aan **Donald Duck,** Postbus 792, Amsterdam. Vermeld duidelijk je naam, adres en woonplaats op de kaart en zet in de linkerbovenhoek: „OPLOSSING NR. 4". Doe je best en succes allemaal!

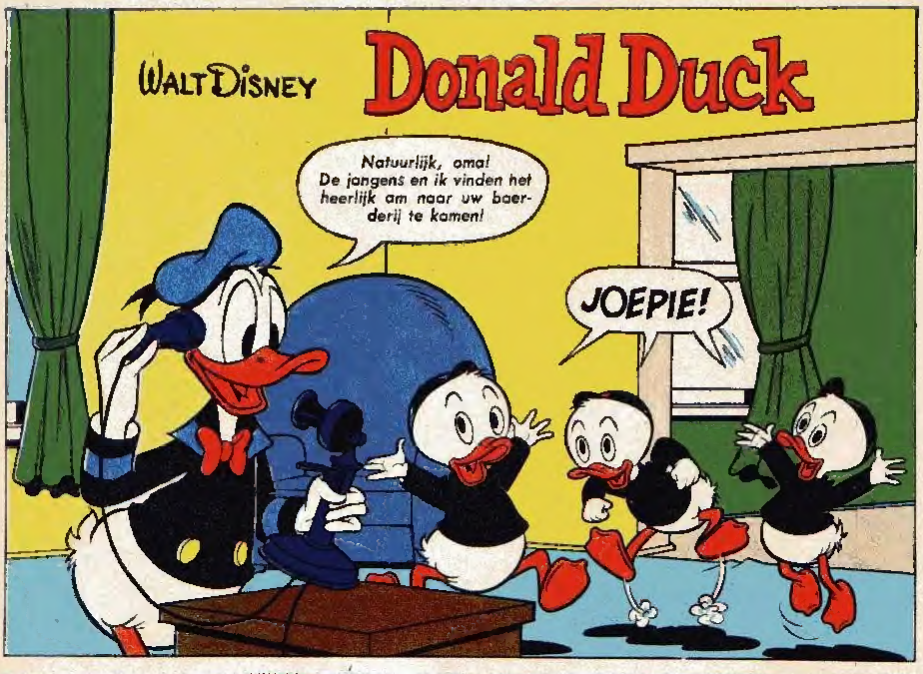
WALT DISNEY
Donald Duck
Natuurlijk, oma! De jongens en ik vinden het heerlijk om naar uw boerderij te komen!
JOEPIE!

Tjonge, nau krijgen we vast weer een stuk van oma's
heerlijke bessen
taart!
Nau, kalm wat, jongens!

Ik heb tegen ama gezegd dat we haar met het werk zouden helpen! Die taart kamt later wel!
Natuurlijk, aam Donald!

Fijn dat jullie zijn gekomen, jongens! Dat is al een tijd geleden!
Ha, ama!

Dag, ama! Hebt u bessentaart in huis?
Maar natuurlijk, Donald!

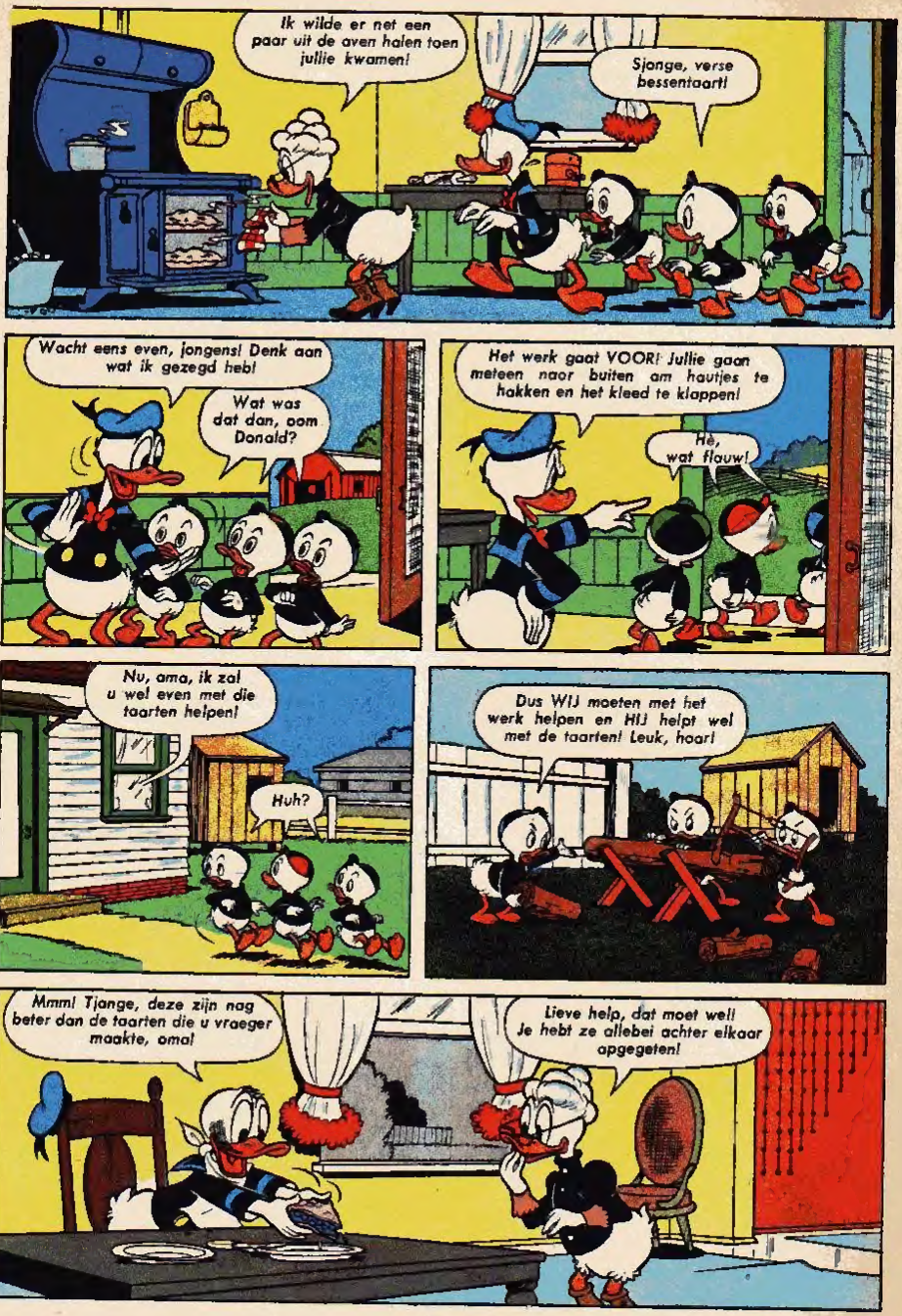
Ik wilde er net een paar uit de oven halen toen jullie kwamen!
Sjonge, verse bessentaart!
Wacht eens even, jongens! Denk aan wat ik gezegd heb!
Wat was dat dan, oom Donald?
Het werk gaat VOOR! Jullie gaan meteen naar buiten om hautjes te hakken en het kleed te kloppen!
Hè, wat flauw!
Nu, oma, ik zal u wel even met die taarten helpen!
Huh?
Dus WIJ moeten met het werk helpen en HIJ helpt wel met de taarten! Leuk, hoor!
Mmm! Tjonge, deze zijn nog beter dan de taarten die u vroeger maakte, oma!
Lieve help, dat moet wel! Je hebt ze allebei achter elkaar opgegeten!

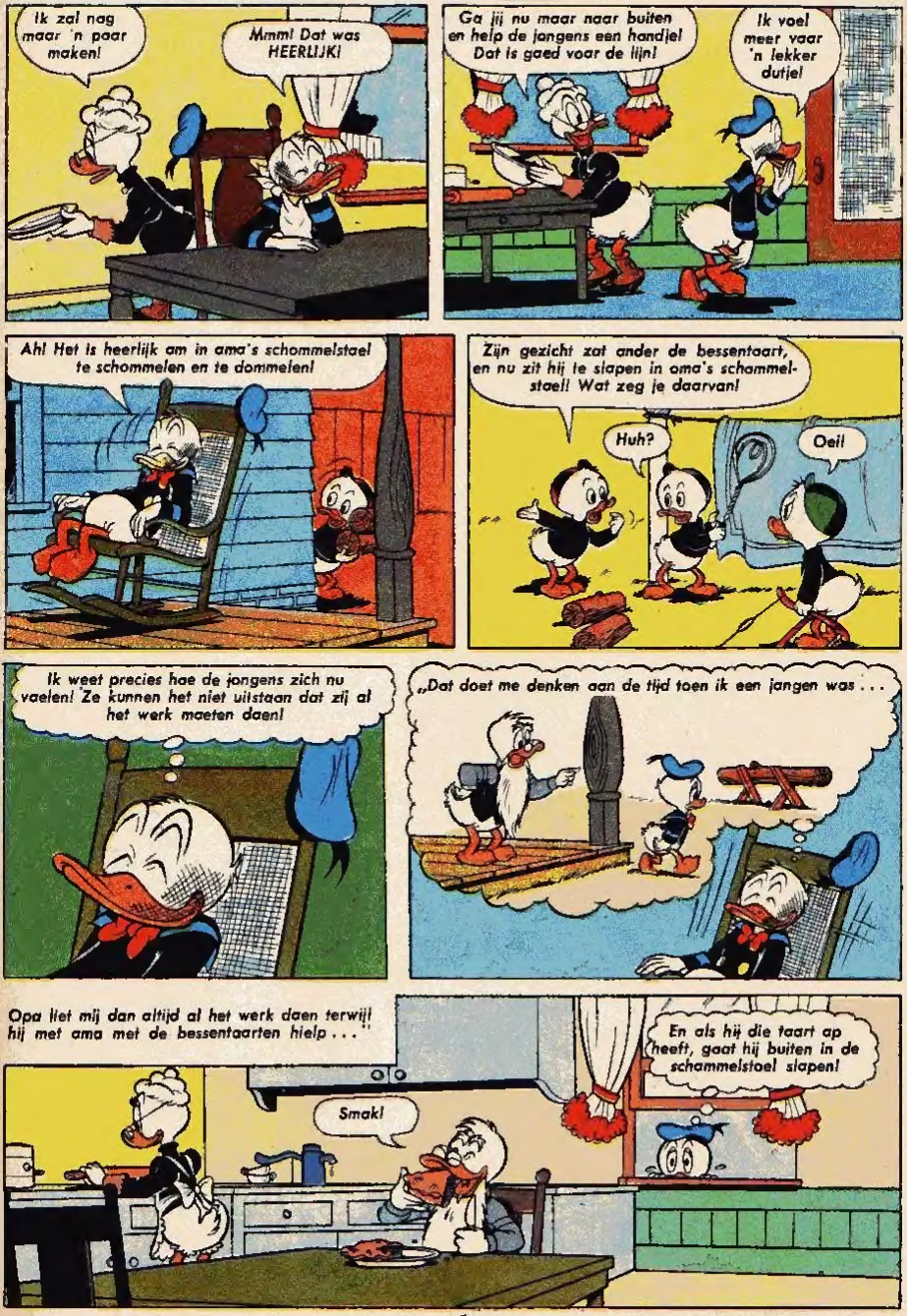
Ik zal nog maar 'n paar maken!
Mmm! Dat was HEERLIJK!
Ga jij nu maar naar buiten en help de jongens een handje! Dat is gaed voor de lijn!
Ik voel meer vaar 'n lekker dutje!
Ah! Het is heerlijk om in oma's schommelstoel te schommelen en te dommelen!
Zijn gezicht zat onder de bessentaart, en nu zit hij te slapen in oma's schommelstoel! Wat zeg je daarvan!
Huh?
Oei!
Ik weet precies hoe de jongens zich nu voelen! Ze kunnen het niet uitstaan dat zij al het werk moeten doen!
„Dat doet me denken aan de tijd toen ik een jongen was . . .
Opa liet mij dan altijd al het werk doen terwijl hij met oma met de bessentaarten hielp . . .
Smak!
En als hij die taart op heeft, gaat hij buiten in de schommelstoel slapen!

„Ik werkte en zwoegde tot de zon onderging en tegen de tijd dat ik klaar was met eten, was ik te moe om nog van mijn bessentaart te genieten . . .

„Soms stond ik vaar dag en dauw op in de hoop een stukje taart te krijgen . . .

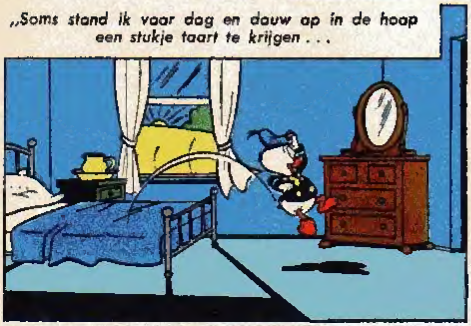

„. . . maar steevast stond opa onder aan de trap met de melkemmers . . .

„Terwijl ik mijn werk deed, peinsde ik op middelen om toch maar een klein stukje taart te krijgen . . .

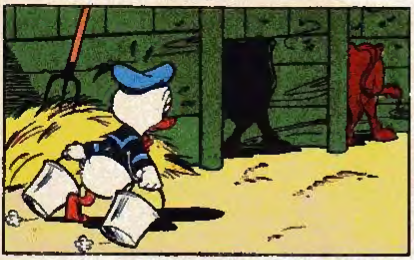

„Een keer deed ik alsof ik ziek was . . .

„Het was bijna gelukt . . .

„Maar opa kwam tussenbeide . . .

„En toen de dokter kwom, werd ik plotseling weer beter . . .

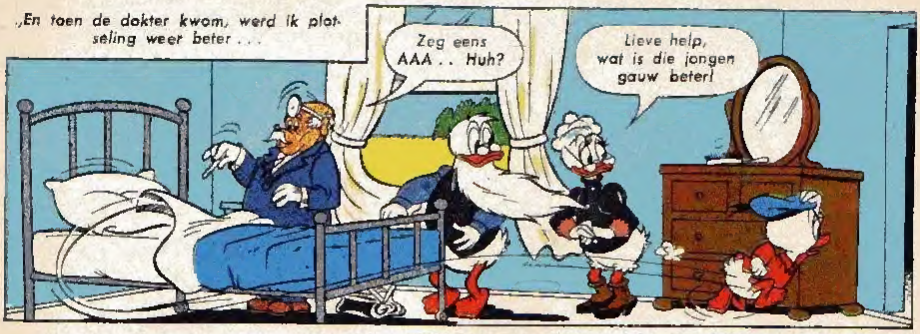

„En weer kreeg ik geen taart, al zorgde opa wel voor een andere belaning . . .

„Er was maar één manier am tenminste van de bessentaart te proeven . . . en dat was door de koeien te melken . . .

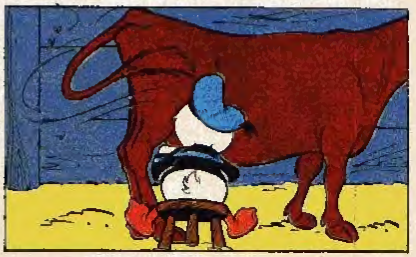

„het hout te zagen. .

„'t hooi te stapelen . .

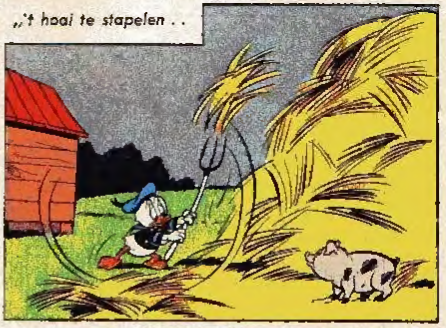

. . . en wanneer ik van vermoeidheid in slaap sukkelde en opa mij naar bed bracht, verzamelde ik al mijn krachten en slikte de laatste restjes taart uit opa's baard . . . "

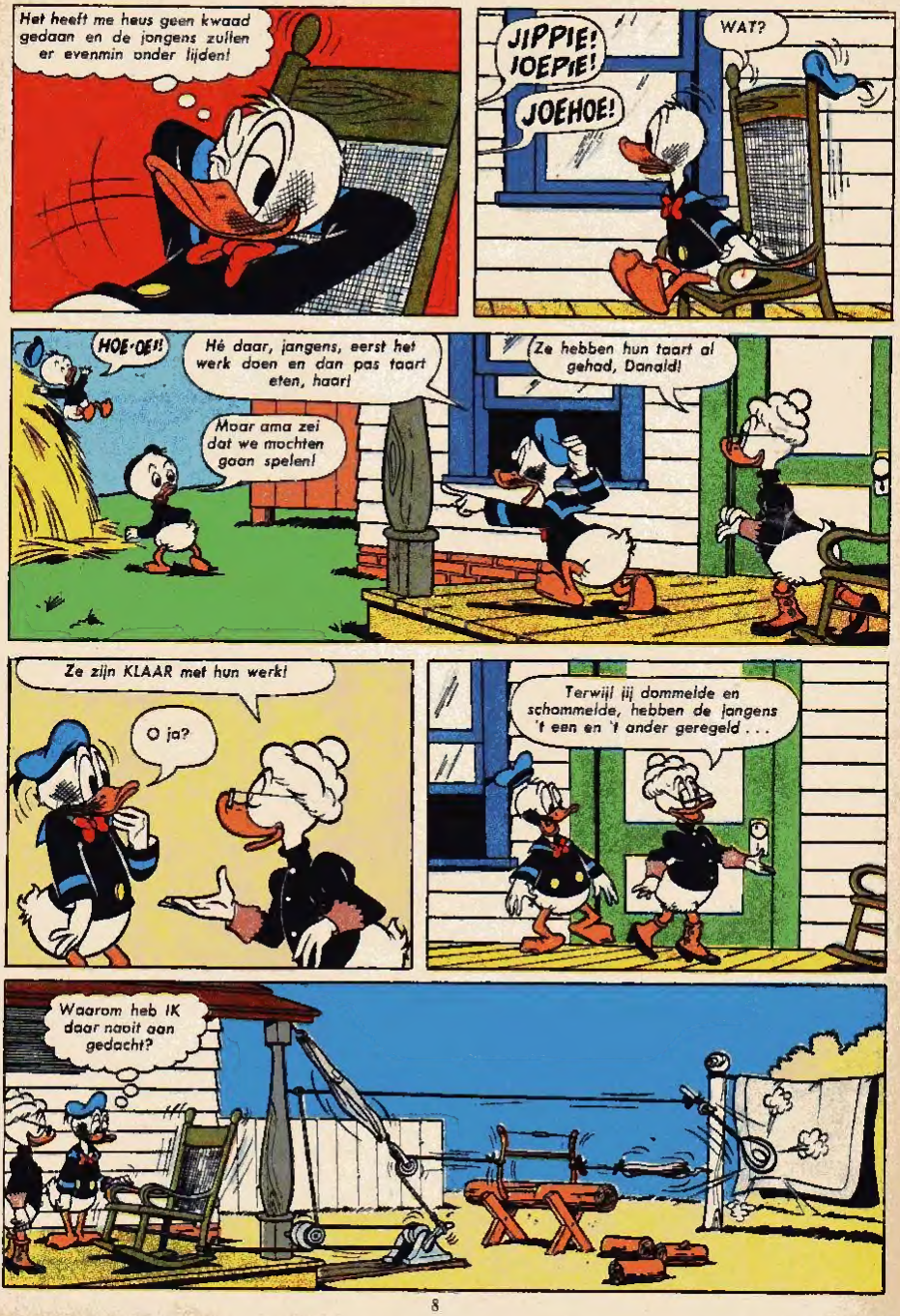
Het heeft me heus geen kwaad gedaan en de jongens zullen er evenmin onder lijden!
JIPPIE! IOEPIE! JOEHOE!
WAT?
HOE-OE!
Hé daar, jongens, eerst het werk doen en dan pas taart eten, haar!
Maar ama zei dat we mochten gaan spelen!
Ze hebben hun taart al gehad, Donald!
Ze zijn KLAAR met hun werk!
O ja?
Terwijl jij dommelde en schommelde, hebben de jongens 't een en 't ander geregeld . . .
Waarom heb IK daar nooit aan gedacht?

WALT DISNEY
Goofy
Goofy heeft Klarabella uitgenodigd een kopje chocolademelk bij hem te komen drinken, als . . .
Oooh! Er zit GELD in je SUIKERPOT!
Jazeker! Daar stap ik altijd mijn spaarcentjes in, Klaartje!
Maar Goofy . . . Door kun je je geld toch niet opbergen!
Waarom niet?
Geld moet je op een veilige plaats bewaren, anders ben je het zo kwijt!
Hmm . . . Goed dan!
Ik zal het in het vulsel van deze stoel stoppen!
OOST WEST THUIS BEST
Nee, nee! Dat is ook niet goed!
Je moet het op de BANK zetten!
Goed!

En nu ik toch bezig ben, je raad te geven . . . Schaam je je niet over dit huis?
Huh?
Me schamen over OOST WEST MIJN HUIS IS BEST? Nooit!
OOST WEST THUIS BEST
(Zucht!) Nou, laten we eerst maar naar de spoorbank gaan!
Dat wandbordje met „Oost west, thuis best" heeft een verkeerde invloed op Goofy . . . Daardoor is hij zelfs tevreden met dat krot van hem!
HOOELIE HOEP, SASA!
Hmm . . . die bordjes zijn beter voor hem!
BOEKEN EN BORDEN
Goofy, ga jij maar gauw je geld naar de spoorbank brengen! Ik ga in die tijd hier een paar cadeautjes voor je kopen!
CADEAUTJES?
Het is vast mijn verjaardag, of één april of za . . . ! Grote gratjes-nog-on-toe!
BANK
Hier! Past u er vaarol goed op!
?
KLONK!
DIREKTEUR
Wel, dat is vlug!
Ja-hal Ik wil zo graag weten wat ik van je krijg!

En dus . . .
Nieuwe bordjes voor aan de muur! Oh, dank je wel, Kloartje!
En nu stop ik deze stiekem weg . . .
En nu maar afwachten of de nieuwe spreuken tot Goofy doordringen!
Gunst! Daar heb ik nooit zo bij nagedacht!
MAAK RECHT WAT KROM EN VAST WAT LOS IS!
Goofy! Wat doe je nou?
Ik verstel 't vloerkleed!
. . . En mijn stoel! Blijf maar zitten . . . Je zit me niet in de weg!
Wel, wel! Dat spreekwoord heeft een snelle uitwerking!
Ja! Ik maak weer VAST wat LOS is, net zoals het daar staat!
MAAK RECHT WAT KROM EN VAST WAT LOS IS!
Nou, zo is die spreuk niet helemaal bedoeld, maar toch heb je het aardig door!
En nu dat gescheurde gordijn nog . . .
OEPS! Goofy . . . JE HEBT MIJN JURK AAN DE STOEL VASTGENAAID! HELP!

Je helpen? Oh, nee, Klaartje . . . DRAAG JE EIGEN LAST, dan doe je precies wat hier staat!
IEDER MOET ZIJN EIGEN LASTEN DRAGEN
Oh, Goofy . . . je bent een naarling! Ik ga naar huis met je stoel!
Eh . . . pas goed op em!
OEF!
Neem me niet kwalijk!
BOMP!
Hé, meneer de bankdirecteur . . . hou mijn geld maar bij u . . . geld moet je op een veilige plaats bergen, anders ben je het zo kwijt, hè, Klaartje?
Dat is het nou net . . .
U hebt me wel uw GELD gegeven, maar niet uw NAAM! U was het bijna echt kwijt geweest!
(Zucht!) Ik ben bang dat ik de zaak verkeerd heb aangepakt!
Goofy heeft veel meer tijd nodig om nieuwe ideeën tot zich daar te laten dringen! Ik moet het anders aanpakken! Hmm . . .
En dus . . .
Gunst, bedankt voor het fijne boek, Klaartje!
Terwijl Goofy het druk heeft met het vergaren van wijsheid, zal IK de zaak hier eens opknappen!

Heb je die al?

Bij een tweelingruimtevlucht behoort ook een tweelingpostzegel, heeft men in Oost-Duitsland gemeend en men gaf dan ook de hier afgebeelde twee zegels uit naar aanleiding van de ruimtevluchten van de Wostok V en VI, die enkele dagen na elkaar in juni 1963 in Rusland werden gelanceerd De zegels beboren bij elkaar en hebben een gezamenlijke afbeelding, twee ruimteschepen die om de aarde vliegen, maar zij kunnen voor frankering afzonderlijk worden gebruikt.
In de witte rondjes zie je de portretten van de astronauten, namelijk Valeri Bykowsky, die de Wostok V bemande, en (links) Valentina Tereschkowa, 's werelds eerste vrouwelijke astronaut, die met de Wostok VI 48 keer om de aarde vloog en bijna 2 miljoen kilometer aflegde. Eind 1963 trouwde zij met ruimtevaarder Nikolajew, die in 1962 met de Wostok III vierenzestig maal om de aarde cirkelde

In de poppenkast

In t hartje van de Amstelstad
Staat 't huisje van Jan Klaassen,
Daar wonen Jan en vrouw Katrijn
Hoor Jan nu toch eens razen
„Katrijntje vrouw, ik heb het land
De erwtensoep is aangebrand
De rijstepap is veel te koud
De appelmoes niet zoet, maar zout
Als jij zo doorgaat heus Katrijn
Zal 't uit met onze liefde zijn
Ik ga er met de kast vandoor,
En zeg dan Trijn ik groet je hoor!'
„Ach lieve Jantje, doe dat niet,"
Huilt vrouw Katrijn in groot verdriet,
„Ik zal een heel braaf vrouwtje zijn "
, Dat s goed,' lacht Jan, „dan blijf ik, Trijn!"

ditjes en datjes van Donald Duck

Rijke papegaaien

Je hoort tegenwoordig veel dat de eigenaren van honden en katten bij hun dood een flink sommetje geld aan hun lievelingen nalaten. Een rijke meneer in de Verenigde Staten was bijzonder gesteld op zijn drie papegaaien Toen, na zijn overlijden zijn testament werd geopend, bleek hij dan ook al zijn bezittingen (en dat was voor enige tienduizenden guldens) aan zijn drie dierbare lorretjes te hebben vermaakt

Hoe kwem het?

Een mevrouw ging op reis an vroeg haar dienstmeisje alle post na te zenden 's Avonds in het hotel bedacht mevrouw dat ze het sleuteltje van de brievenbus, die altijd op slot was, in haar tas had
Ze stopte het sleuteltje in een enveloppe, en schreef er een brief voor het dienstmeisje bij, stuurde de brief weg en wachtte af Er kwamen echter geen brieven van thuis. Mevrouw begreep er niets van, omdat het dienstmeisje altijd precies deed wat haar werd opgedragen. Snappen jullie hoe het kwam? Het dienstmeisje noch de postbode hadden er schuld aan Denk maar eens goed na, dan kom je er vast wel achter

LAAT EENS ZIEN WAT JE KUNT

Flintstone-wandversiering

Een echte wandversiering in de stijl van het stenen tijdperk! We gebruiken het hout zoals we het in de natuur vinden. De takken moeten echter wel wat worden uitgezocht. Ze mogen om te beginnen niet grillig zijn. Verder moeten ze alle ongeveer dezelfde dikte hebben. Als we de schors gemakkelijk van de takken kunnen aftrekken of met een scherp voorwerp afsteken, dan maken we ze glad. In het andere geval laten we de takken zoals ze zijn.

Natuurlijk borstelen we eventueel vuil en mos met water af. Zijn er zijtakjes aanwezig, dan zagen of snijden we deze vlak af.

Het formaat van de in te lijsten platen, de houtdikte en de overstekende einden spelen een rol bij het op juiste lengte afzagen. De buitenwerkse lijstmaat is iets groter dan het karton waarop we de voorstelling plakken, opdat straks aan de voorkant de kartonranden niet zichtbaar zijn. (Zie schets zijaanzicht.) De lijststukken worden op de hoeken op elkaar vastgezet door middel van een halfhouts verbinding, waarbij in elk stuk een uitsparing moet worden gemaakt, de takken vallen dan op die plaatsen geheel in elkaar. Ze worden vastgezet met houtlijm of lijmcement, eventueel versterkt met een spijker.

Voordat de kartons worden gemonteerd, kunnen we een keuze maken, wat de lijstafwerking betreft. Schorslijsten zullen het wat beter doen, als ze zijn bestreken met een laagje heldere, maar-matdrogende vernis. De tint wordt er dieper van. Lijsten van blank hout kunnen op dezelfde wijze worden behandeld of in plaats hiervan worden bewerkt met kleurbeits. Gebruik vooral geen dekkende verf, want dat staat zeker niet bij deze soort lijsten. De achterzijde van het hout NIET met lak of beits behandelen. Hierop strijken we wat lijmcement en we drukken vervolgens het karton met de plaat erop vast. Natuurlijk zal dit de takken niet overal raken, maar dat is geen bezwaar.

Een- en tweewielig transport

De twee hierbij afgebeelde kruiwagentjes hebben elk als hoofdbestanddeel een gedeelte van een kartonnen doos of een houten kistje. We snijden het karton of zagen het hout dat we niet nodig hebben van de doos of het kistje weg. De bak is dan ineens klaar. Het spreekt vanzelf dat de kartonnen dozen als we die gebruiken stevig moeten zijn.

De draagbomen zagen we van dun lathout. Het wiel van het wagentje nr. 1 valt in een uitsparing die in een plat stuk hout is gezaagd. Dit laatste loopt onder de bakbodem door en wordt door twee nageltjes

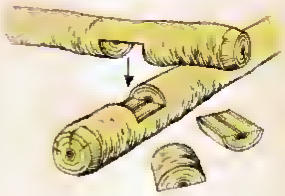

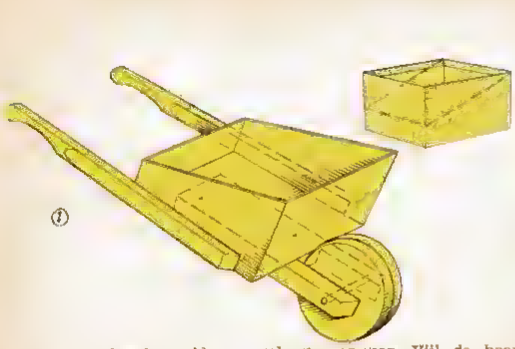

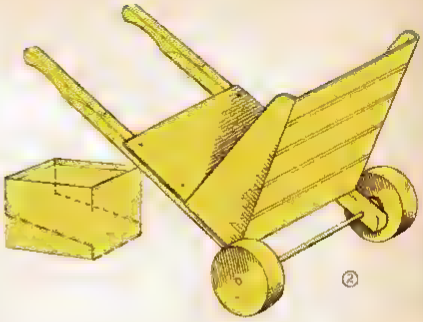

ermee verbonden Al naargelang het formaat van de doos of het kistje kan de wagen verschillende afmetingen krijgen Wa passen daar ook de grootte van het wiel bij aan Neem voor het wiel een plat rond blikken zalf- of schoensmeerdoosje compleet met deksel De beide delen zet je langs de omtrek aan elkaar door middel van een strookje linnen kleefband Precies in de middelpunten van bodem en deksel sla je met een spijkar gaten. Ook boor je gaatjes in het hout aan weerszijden van de wieluitsparing Dan gaat door hout en doos een stukje ijzerdraad of een afgekorte spijker. Vijl de boomeinden rond en maak aan de onderzijde van deze einden uithollingen voor de vingers

Het karretje nr 2 heeft twee onder de bodem doorlopende bomen met aan het ondereinde asgaatjes De wieltjes moeten nu kleiner zijn, zaag ze van een stuk rondhout, boor er gaatjes in, waarin de gemeenschappelijke as klem komt te zitten Schilder de wagens in vrolijke kleuren Wanneer ze goed worden gevernist, kun je ze ook gebruiken in de tuin voor het vervoeren van aarde zand en grint

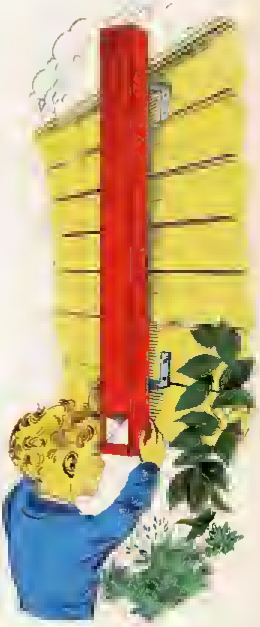

Ik zie ik zie wat jij niet ziet

Dat kunnen we tegen een vriendje zeggen als we onze periscoop hebben gemonteerd In een onderzeeër is zo'n instrument onmisbaar, maar ook in een tuin met een muur of een schutting die het uitzicht beneemt, kan het erg goed van pas komen Het zit heel eenvoudig in elkaar. We hebben vier dunne planken nodig, die niet te breed behoeven te zijn. We maken hiervan een koker waarvan de lengte afhankelijk is van de muur- of schuttinghoogte, Het ondereinde van de periscoop komt op ooghoogte, het boveneinde moet even boven de omheining uitsteken De koker sluiten we van onder en boven af met vierkante stukken dikker hout Boven aan de voorzijde en onder aan de achterzijde van de koker maken we vierkante openingen, waardoor de lichtstralen kunnen passeren. Deze laatste moeten tweemaal van richting worden veranderd, door middel van twee spiegeltjes De stand waarin deze komen te staan, nl onder een hoek van 45°, is belangrijk. Het bovenste spiegeltje rust op twee dunne stroken karton of triplex, het onderste steunt op de bodem en tegen een der kokerzijden en wordt in het kijkgat tegengehouden door een strip, bevestigd op de bodemdikte Laat de spiegels op maat snijden bij de glas- of verfhandel Is de koker van binnen precies 8 x 8 cm, dan kan elk spiegeltje 7,5 x 11 cm worden.
Schilder het instrument aan de buitenzijde, en neem ook de driehoekige stukjes van het inwendige grenzend aan de spiegels, mee Gebruik er buitenverf voor De koker moet draaibaar worden bevestigd aan de omheining Dit doen we met ijzeren hoeksteunen Van de op de koker te schroeven steunen worden de horizontale armen halverwege doorgezaagd, zodat er één gat in elke arm blijft Deze steunen rusten op de horizontale steunen van de aan de omheining bevestigde steunen De draaipunten worden verbonden met een gemeenschappelijke as Dit is een stuk recht ijzerdraad Breekt het slechte weer aan, dan duwen we de as omhoog en uit de armgaten De periscoop is zodoende in een ommezien af te nemen en op te bergen in de schuur. Vergeet niet al het ijzerwerk ook grondig te verven

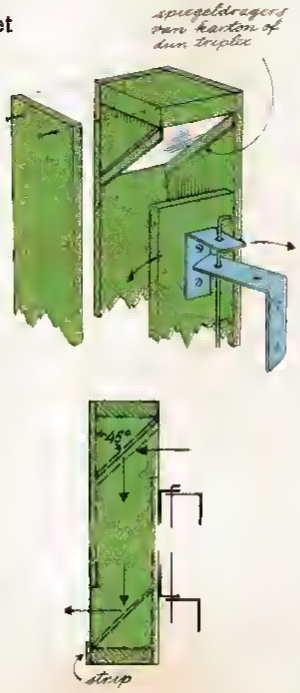

DE burgemeester van Pompelaga ging nooit met vakantie. O zeker, hij kreeg net als iedereen 'a zomers een paar weken vrij, maar hij was nog nooit op reis gegaan. Dat kwam omdat hij alleen met vakantie wilde als hij een reis om de wereld kon maken. „Dat is het mooiste wat er bestaat, Alie," zei hij tegen zijn vrouw „Maar ja ik kan zoiets niet betalen." Dat klopte, want hij was een arme burgemeester. Ja écht! Die heb je genoeg hoor, arme burgemeesters. „En daarom spaar ik tot ik genoeg geld bij elkaar heb," zei hij dan. „Over vijf jaar, dan is het zover. Dan kan ik een wereldreis maken!"

Nu wilde de burgemeester liever voor niemand weten dat hij arm was. Als men hem vroeg waarom hij nooit met vakantie ging, zei hij daarom altijd: „Ik heb het veel te druk. O-o, wat heb ik het druk! Volgend jaar, dan gaan Alie en ik een reis om de wereld maken hoor! Nu moet ik werken." Maar van al dat werken werd hij verschrikkelijk moe. Hij werd op het laatst zelfs zo moe, dat het de mensen van Pompelsga begon op te vallen.

„Meneer de burgemeester," bad de wethouder die morgen gezegd, „weet u dat u wallen onder de ogen hebt? U hent aan vakantie toe hoor. U moest nu die reis om de wereld maar eens gaan maken."

„Jaja," had de burgemeester gebromd, „ik zal erover denken ..." Hij kon toch moeilijk zeggen dat hij nog geen geld genoeg gespaard had, nietwaar? Maar toen hij die avond naar huis wandelde, liep hij pardoes tegen een boom op, zó moe was hij. Hij liep gewoon op straat te slapen.

„Alie," zei hij toen tegen zijn vrouw, „pak de koffers! We gaan drie weken lang op reis."

„Om de wereld heen?" vroeg Alie meteen.

„Nee," zei de burgemeester. „Nee, daarvoor hebben we nog geen geld genoeg. Dus buren we hier in de buurt een aardig zomerhuisje."

„Dat kan niet, Piet," zei Alie. „Je hebt altijd gezegd dat we in onze vakantie een reis om de wereld gingen maken. Als de mensen horen dat we hier in een dorpje zijn gebleven, lachen ze ons uit."

„Dat is waar," zei de burgemeester. „Maar weet je wat? Ik zet een zonnebril op, en dan kent niemand me!"

De volgende dag pakten ze hun bromfietsen en nagewuifd door de wethouder vertrokken ze. „Goede reis, burgemeester!" riep hij hen na. „En veel plezier om de hele wereld hoor."

Maar toen ze eenmaal buiten Pompelsga waren, zette de burgemeester gauw de zonnebril op en toen tuften ze naar het zomerhuisje. Dat lag een uurtje verderop, in Hompelsteijn, een dorp waar niemand hen kende. Och, het was zo'n lief huisje! Beneden was een woonkamer met vuurrode geraniums en een piepklein keukentje, en boven was een mooie slaapkamer, en dat was alles. „Precies groot genoeg voor ons beiden," zei Alie. „We zullen het hier heerlijk hebben, Piet."

„Hm-hm," bromde de burgemeester, en toen aten ze wat en daarna gingen ze naar bed.

De volgende morgen was de burgemeester het eerst wakker. „Ik zal me gauw gaan scheren," zei hij. „Er is vandaag een grote vergadering. O nee! Ik heb vakantie!" En hij keek naar Alie, die nog lekker lag te slapen. „Weet je wat?" dacht de burgemeester. „IK zal vandaag het ontbijt eens klaarmaken!" En hij kleedde zich stilletjes aan, kemde zijn puntbaardje bij, zette de zonnebril op, en liep naar beneden. Hij smeerde beschuiten en kookte twee eitjes, en toen schoot hem te binnen dat hij de vorige dag aardbeien in de tuin had zien staan.

„Daar ga ik wat van plukken," zei hij hardop. „Dat zal best mogen, en aardbeien bij het ontbijt, dat is écht iets voor de vakantie. Mijn zonnebril heb ik gelukkig al op, niemand zal mij

door KEES KETTING
illustratie JAN WESSELING

E VERELDREIS VAN E URGEMEESTER

herkennen" En hij pakte 'n mandje en liep de tuin in
„Plofff!" klonk het opeens Verbaasd keek de burgemeester rond en toen zag hij dat de keukendeur door de wind was dichtgeslagen. En hij kon er niet meer in, want het slot was ook vastgeschoten. „Nú moet ik Alie wakker maken," mompelde hij „Dat is vervelend zeg Maar vooruit, het kan niet anders" Bij het open slaapkamerraam ging hij staan roepen Eerst deed hij het gewoon zachtjes, en toen het niet hielp, wat harder En toen hij er na vijf minuten nog stond, schreeuwde hij uit volle borst „Alie! ALIE!" Er geheurde niets Alie sliep haerlijk verder „Dan hèl ik aan," zei de burgemeester „Dom dat ik daar niet eerder aan heb gedacht!" Nou, de hel deed het opperbest maar Alie werd er niet wakker van En de lucht begon donker te worden en toen begon het opeens te regenen O–o, wat was de burgemeester boos. Om niet drijfnat te worden ging hij schuilen in het tuinhuisje, maar wat zag hij daar staan? Een ladder „Nu ben ik in een wip binnen zeg," riep hij blij en hij zette de ladder tegen de muur an begon naar het slaapkamerraam te klimmen Hij was pas op de derde sport van de ladder of een stevige hand greep hem heet en trok hem pardoes naar beneden
„Wat is dat?" riep de burgemeester „Wie ben jij? Wil jij weleens loslaten, leijike ." Toen hleid hij zijn mond Voor hem stond een grote veldwachter met een glimmende sahel opzij „Goede morgen, veldwachter," zei de burgemeester vrlendelijk. „Je liet me schrikken zeg Wat is er aan de hand?"
„Geen praatjes," hromde de veldwachter. „Gemene dief dle je bent. Voor jou heb ik nog een prachtige cel onder het raadhuis Kom mee!"
„Hoe durf je mij een dief te noemen?" zei de burgemeester boos „Weet jij wie ik hen?"
„Nou en of," zei de veldwachter „Jij hent Gerrit Met De Grijpvingers Jij hent een gemene inbreker"
„Hoe kom je daar hij?" riep de burgemeester kwaad. „Ik hen burgemeester En mijn vrouw ligt boven te slapen, en ." De veldwachter ilet hem niet uitspreken „Mee jij bedrieger," zei hij „Want jij bent Gerrit Met De Grijpvingers. Kijk maar." Hij haalde een foto uit zijn zak — en jawel Die leek precies op een foto van de burgemeester! Net zo'n donkere hril an net zo'n puntbaardje. „Opsporing Verzocht", stond erhoven, en: „Hoge Belonning Voor Het Aanbrengen Van Gerrit Met De Grijpvingers"
„Maar ik hen écht de burgemeester van Pompelsga," jammerde de burgemeester „Ik kan het toch niet helpen dat die Gerrit op mij lijkt? Maak mijn vrouw dan wakker!" En hij vertelda hoe alles geheurd was Maar hoe de veldwachter ook heide en riep, Alie sliep maar door, en toen moest de burgemeester mee naar het hureau „Doe me een plezier en bel de wethouder van Pompelsga op," zei hij nog „Dan zul je boren dat ik de burgemeester hen." Nu, dat wilde de veldwachter dan wel doen en hij pakte de telefoon
„Wat zegt u wethouder?" vroeg hij „Is de burgemeester een wereldreis maken? Juist ja Nee, dan is het Gerrit Mat De Grijpvingers die ik hier heb. Dank u wal hoor." En hij hing op „Heb je het gehoord, hedrieger?" zei hij „De burgemeester is op reis En nu de cel in. Mars!" En de burgemeester werd opgesloten, zo kwaad en zo hoos als hij was En hij moest wei een paar uur hijven zitten, want pas toen de torenklok tien keer had geslagen, ging de celdeur open
„Neemt u mij niet kwalijk, burgemeester," stotterde de veldwachter „Uw vrouw is hier, ze kon u nergens vinden Ze heeft erg vast geslapen Weest u alstuhlieft niet hoos, maar ik kan het toch niet helpen dat u als twee hruine honen lijkt op Gerrit Met De Grijpvingers?" Daarns liet hij da burgemeestar natuurlijk vrij Maar die was helemael niet meer in de stemming om vakantie te houden.
„Kom Alie," zal hij boos. „Pek de koffers We gaan terug"
Ze reden juist door de Hoofdstraat toan ze de wethouder tegenkwamen. „Zeg eens," riep die, „weet u dat u hier niet hent, burgemeester? U hent op het gemeentehuis!"
„Nou," zei de burgemeester, „als ik hier ste, kan ik toch nooit op het gemeentehuis zijn?"
„Toch ging u daar net hinnen," hield de wethouder koppig vol „U rlep dat u vergeten had da brandkast af te sluiten. U droeg precies zo'n zonnehril en ook zo'n baardje!"
„Jij heht Gerrit Met De Grijpvingers gezien!" rlep da burgemeester „Kom mee! Waarschuw jij onze veldwachter Alie. Vlug!"
Toen ze het gemeentehuis binnanrenden, zagen ze Gerrit Met De Grijpvingers hij de brandkast staan Hij was el hezig het geid in een zak te stoppan En eis de burgemeester niet heter wist zou hij gezworen bebhen dat hij daar zelf stond, zo leek die dief op hem Maar nlet meer toen de veldwachter hem naar het hureau had gebracht! Daar moest de dief zijn bril afzetten, en toen zagen ze dat Gerrit scheei keek. En het puntbaardje was vels, dat kon de veldwachter zo van Gerrits kin trekken.
„Waar kan ik het in doen burgemeester?" vroeg de veldwachter, toen hij Gerrit had opgesloten.
„Wat?" vroeg de burgemeester dom.
„De heloning!" zei de veldwachter. „U heht Gerrit gevangen en daar krijgt u 1000 guiden voor!" Kun je raden wat de burgemeester met dat geld ging doen? Precies!
Heerlijk uitgerust kwam hij drie weken later in Pompelsga terug Maar dat hij eerst per ongeluk door de veldwachter van Hompelsteijn was gearresteerd, beeft hij noolt verteld En de veldwachter van Hompelsteijn heeft nooit verteld dat hij hij vargissing een echte burgemeester in de cel had gezet En daar hadden ze allehei gelijk in.

WALT DISNEY
de kleine Boze Wolf
Vader! Kijk eens naar mijn pakje voor het feest!
Stoor me niet, Wolfje! Kun je niet zien dat ik BEZIG ben?

Bovendien heb ik het druk, en ik ben ook nog opgewanden en angerust . . en ik heb te veel aan mijn hoafd . . . en ik ben VAN STREEK!
WAAR-OM, vader?

Ik heb hier de hele dag stoon wachten of de drie biggetjes longs zauden komen . . .

Omdat ik ze wilde vangen — ik heb zin in varkenskorbanoodjes, en varkenspaatjes, en varkenskluif!
Hoor eens, vader!

En alles wat ik heb gezien, zijn twee gekke kleine CLOWNTJES die nadig naar de kapper moetsn!

En daar heb je nog zo'n gek uitziend gevol — nummer drie in de rij!
HO HO HO! Dat waren geen CLOWNTJES, vader! Dat waren de BIGGETJES met PRUIKEN op!
Ze gaan ook naar het gekostumeerde bal, net als ik! Dag, vader!
BIGGETJES met PRUIKEN?
Nu ik eenmaal weet dat ze VERKLEED zijn . . .
HEDENAVOND GEMASKERD BAL
Kon ik ze eindelijk uitnodigen voor een gezellige maaltijd . . bij MIJ!
Hé, vader! Stap! Wacht even! Denk eraan dat . . .
Zonder verkleed-pakkie kan je hier niet binnenkomme, mokker!
Ik wilde u nog waarschuwen, vader!

Goeie grutten! Wat een hardhandige uitsmijter!
Waarom komt u ook niet in een verkleedpakje, vader? Het leukste pakje krijgt een prijs!

Ik weet precies wat voor pakje ik wil dragen! Helemaal in stijl voor het grote VARKENSDINER dat ik na afloop van het feest zal hebben!

Als ik voortmaak, krijg ik dat pakje nog wel vóór het feest voorbij is!

KLEDINGVERHUUR
Maar meneer Wasbeer, uw prijzen zijn eenvoudig BELACHELIJK hoog!
U huurt een van mijn duurste pakken, meneer Wolf!

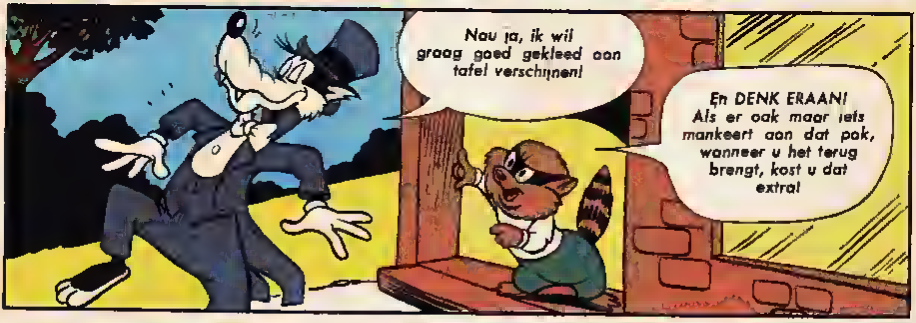
Nou ja, ik wil graag gekleed aan tafel verschijnen!
En DENK ERAAN! Als er ook maar iets mankeert aan dat pak, wanneer u het terug brengt, kost u dat extra!

Weldra . . .
Nu was het gemakkelijk genoeg om binnen te komen! En NU . . . op zoek naar de DRIE BIGGETJES!
Oh, vader, wat een prachtig pak hebt u nou aan!

Maar daar vint u nooit de eerste prijs mee! Dat pak is veel te NETJES!

Stil, Wolfje! Ik zie de prijs die IK wil hebben daar net zitten . . . een BIGGETJE met EEN PRUIK!
Zet die pruik maar af, biggetje, en doe mee aan mijn dineetje — als eerste hartige hap!
IOEW!
Hé! Wat wilt u van me . . . waarom trekt u zo aan mijn haar? ZEG OP!
OE!! Dit is een kleine vergissing!
Nou, DIT is helemaal geen vergissing! HIER, PAK AAN!
POK!
EN HIER! BAM!
EN DAAR! BONK!
EN NOG 'ES!
Na het feest . . .
Hé, vader, wacht eens eventjes op mij!
Weet u . . . het was eigenlijk heel gelukkig dat u met meneer Appie Achterham, die beroemde WORSTELKAMPIOEN, hebt gevochten!
EERSTE PRIJS
Anders had u nooit de eerste prijs gewonnen voor het leukste LANDLOPERSPAKJE!
BAH!

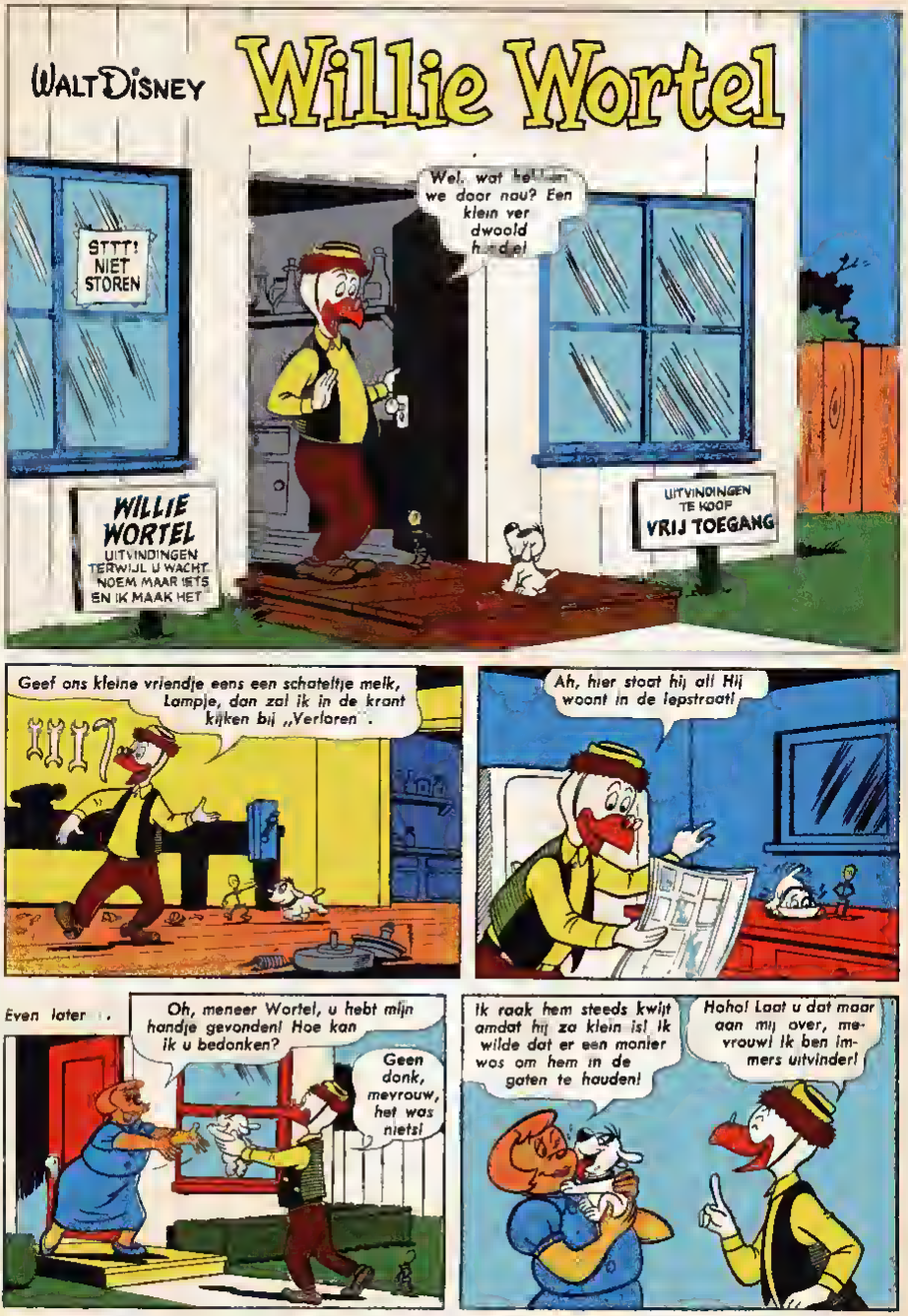
WALT DISNEY
Willie Wortel
STTT! NIET STOREN
Wel, wat hebben we door nou? Een klein ver dwoold handje!
WILLIE WORTEL
UITVINDINGEN TERWIJL U WACHT
NOEM MAAR IETS EN IK MAAK HET
UITVINDINGEN TE KOOP
VRIJ TOEGANG
Geef ons kleine vriendje eens een schaaltje melk, Lampje, dan zal ik in de krant kijken bij „Verloren".
Ah, hier staat hij all Hij woont in de lepstraat!
Even later...
Oh, meneer Wortel, u hebt mijn handje gevonden! Hoe kan ik u bedanken?
Geen dank, mevrouw, het was niets!
Ik raak hem steeds kwijt omdat hij zo klein is! Ik wilde dat er een manier was om hem in de gaten te houden!
Hoho! Laat u dat maar aan mij over, mevrouw! Ik ben immers uitvinder!

Ik ben in een wip terug met iets dat uw probleem uit de wereld zal helpen!

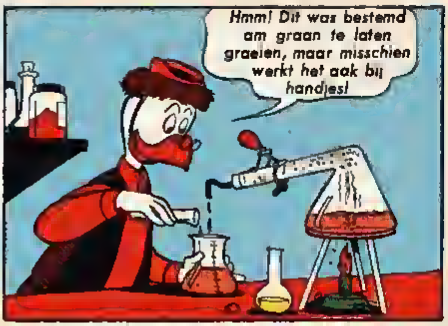
Hmm! Dit was bestemd am graan te laten groeien, maar misschien werkt het ook bij handjes!

Dan . . .
Ja, mevrouw, als hij dit drankje op heeft, wordt hij zo groot als een normaal jong hondje en dan raakt u hem nooit meer kwijt!
Wat een geluk!

Later . . .
Meneer Wortel, komt u alstublieft VLUG hier!
Lieve help, ja, mevrouw!

WOEF! WOEF!
De luchtmacht klaagt eraver dat mijn handje ze aanblaft!
Oei! Ik geloof dat ik iets verkeerd heb gedaan!

U moet er GAUW iets aan doen!
Maak u niet bezorgd, ik zal wel iets maken dat uw hond weer kleiner maakt en dan een nieuw idee uitwerken!

Za, Lampje, ik heb nu iets uitgevanden waarmee ik die dame EN de luchtmacht blij kan maken!

Kijk, mevrouw, eerst zal ik uw hondje weer klein maken, en dan kunt u met dit toestel uw hondje verder besturen, zodat hij nooit weer wegraakt!
Het is een soort lange-afstandsbesturing 't ene deel gaat om het hondje en het andere houdt u!
Wel, dat is prachtig!
En als ik wil dat hij thuiskomt, hoef ik alleen maar op dit knopje te drukken!
Juist! En ik verzeker u dat het werkt! Ik heb al zo'n toestel bij de luchtmacht afgeleverd en ze zeggen dat het heel geschikt is om verdwaalde vliegtuigen terug te halen!
Ga je gang maar, jonkie, je zult nu niet meer verdwalen! Ik haal je wel weer naar huis!
Intussen .
Lieve help, ik was het bijna vergeten, vandaag is de grote VLIEGDEMONSTRATIE!
MAART
Ik ben blij dat je me eraan herinnerde, Lampje! Kom, vlug!
Dus . . .
Hmm! Het volgende punt op het programma is een demonstratie van mijn lange-afstandsbesturing! Wat toevallig!

En nu, dames en heren, zullen vier straaljagerpiloten geblinddoekt worden en verdwalen in het luchtruim!
Maar dat duurt niet lang, dank zij mijn apparaatje! Haha!
Maar . . .
Blijf op de knop drukken, sergeant! Ze zijn nog niet te zien!
Ik DRUK all
?
Wat!
Goeie grutten!
WOEF!
HA-HA HA!
Oh-oh!
HA-HA!
Het is verschrikkelijk!
Maak u niet bezorgd, kapitein! Ik zal alles goedmaken!
Oh, gelukkig, u hebt mijn hondje gevonden! Ik maakte me weer zorgen!
Kom, Willie, nu gaan we mijn VLIEGTUIGEN zoeken!
Het spijt me, mevrouw, er is 'n kleine vergissing in het spel!
Oh, dat hoeft niet meer, hoor! Kijk maar eens in mijn ACHTERTUIN!
?
?
?
?

de vijf op avontuur

door Enid Blyton

illustratie: Ted Mathysen

Jo's vader, Red en Joris zijn door de slimme Jo in de torenkamer opgesloten. Ze heeft de sleutel bij zich gestoken en is naar George en de jongens gegaan. Markhoff en twee helpers, Carl en Tom, gaan op zoek naar de kinderen in de grotten. Dezen zoeken daar een geschikte plek om zich schuil te houden.

HALVERWEGE de wand was een vooruitspringende rand Juul hees George erop en zij tilde Timmie omhoog Ze hadden nog steeds niet veel aan hem. Hij had wel even gegromd toen hij de mannen hoorde aankomen, maar onmiddellijk daarna was hij weer in slaap gevallen.
Dick klom ook naar boven en even later stond hij naast George. Juul vond een vooruitstekende rotspunt en probeerde zich daarachter te verbergen, terwijl Jo in een holte in de grond ging liggen en zich handig met zand bedekte Wat was die Jo toch slim, dacht Juul. Ze wist altijd precies wat ze moest doen.
Maar toevallig was Jo de enige die ontdekt werd' Markhoff vond haar. Hij was met de andere mannen doorgelopen naar de grot die naar bulten uitkwam, „Hier zijn die kinderen niet," zei een van de mannen. „Ze hebben zich ergens anders verstopt. Wat is het hier ellendig koud en vochtig, laten we teruggaan!"
Markhoff liet het licht van zijn lantaarn langs de wanden spelen om te zien of een van de jongens zich daar verborgen had.
en toen trapte hij op Jo's hand. Ze gaf een gil van pijn en Markhoff liet van schrik bijna zijn lantaarn vallen!
Drie tellen later had hij Jo onder het zand vandaan getrokken en hij schudde haar wild heen en weer. „Deze moeten we hebben!" zei hij tegen de anderen. „Zij heeft de sleutel. Waar heb je hem, kleine rat? Geef op, of ik gooi je van de rots af!"
Juul rilde van angst. Hij twijfelde er niet aan of Markhoff was in staat Jo naar beneden te gooien en juist wilde hij de kleine dappere Jo tehulp komen, toen hij het meisje hoorde zeggen: „Goed Laat me los Hier is de sleutel, Ga mijn vader eruit laten voor de politie komt. Ik wil niet dat hij gepakt wordt!"
Met een uitroep van triomf griste Markhoff haar de sleutel uit de hand.
Hij gaf Jo een klinkende draal om de oren „Kleine heks' Je blijft hier beneden, bij de anderen, en het zal heel, heel lang duren voor je hier vandaan komt. Weet je wat we gaan doen? We rollen een grote steen op het gat dat toegang geeft tot de andere grot, dan zitten jullie gevangen! Je kunt niet naar boven en naar beneden kun je ook niet. Als je probeert zwemmend te ontvluchten, zal de zee wel zorgen dat je niet ver komt. Dat is jullie straf!"
De twee andere mannen grijnsden. „Dat is een goed idee, Mark," zei een van hen „Ze zitten mooi opgeborgen en niemand zal ze hier zoeken Kom, we hebben geen tijd te verliezen, Als we Red er niet gauw uit laten, wordt hij gek!"
De kinderen hoorden hun voetstappen wegsterven toen de mannen teruggingen naar het kasteel Juul kwam uit zijn schuilplaats tevoorschijn. Z'n gezicht stond grimmig.
„Dat is ook wat moois!" zei hij. „Als die kerels werkelijk het gat blokkeren — en ik twijfel er niet aan of dat hebben ze al gedaan — dan zitten we hier voorgoed! Hij heeft gelijk! we kunnen niet voor of achteruit, de zee is veel te ruw, we kunnen zwemmend de kust niet bereiken en het zou gekkenwerk zijn te proberen langs de buitenkant van de rots naar boven te klimmen"
„Ik zal eens gaan kijken of ze dat gat inderdaad dicht gemaakt hebben," zei Dick „Misschien was het maar bangmakerij."
Maar het was geen bangmakerij geweest. Toen Juul en Dick hun lantaarns op het gat in het dak richtten, zagen ze dat dit nu afgesloten was met een zware steen.
Er was niet lang voor nodig, vast te stellen, dat de steen van beneden af onmogelijk weggeschoven kon worden. Terneergeslagen gingen ze terug naar Jo en George.
„Jammer dat Jo gevonden werd," zei George. „En het is nog erger dat ze die sleutel moest afgeven Nu zullen Red en de anderen weldra vrij zijn."
„O nee, geloof dat maar niet," zei Jo. Ze keek hen ondeugend lachend aan. „Ik heb hun niet de sleutel van de torenkamer gegeven. Ik had nog een andere sleutel in m'n zak, die van de provisiekast Die heb ik hun gegeven!"
„Wel verdraald!" zei Juul „Wat jij toch allemaal verzint, Jo! Maar hoe kwam je aan de sleutel van de provisiekamer?"
Jo vertelde het hun. „Ik moest de deur natuurlijk weer openmaken toen ik eruit wilde," zei ze „En ik dacht: laat ik die sleutel maar meenemen, want je kunt nooit weten; misschien heb ik hem nog eens nodig."
„Je bent ze altijd weer te slim af, Jo," zei Dick vol bewondering „Altijd weer. Dus je hebt de goede sleutel nog steeds in je zak?"
„Ja," zei Jo, „en Red, mijn vader en Joris zitten nog steeds opgesloten in de torenkamer!"
Maar toen kreeg Dick eenskiaps een heel onplezierige gedachte „Wacht eens even!" zei hij, „Wat zal er gebeuren als ze erachter komen dat ze de verkeerde sleutel hebben? Dan komen ze weer hier, en reken maar dat er dan voor ons wat zal zwaaien!"

Het vooruitzicht dat de mannen spoedig terug zouden komen — nog woedender dan eerst — was niet bepaald aanlokkelijk
„Zodra Markhoff de sleutel in de deur van de torenkamer steekt en merkt dat die niet past, zal hij begrijpen dat Jo hem bij de neus heeft genomen," zei George
„En dan zal hij zó woedend zijn dat hij onmiddellijk weer hier naar toe zal komen. Wie weet wat er dan met ons zal gebeuren," zei Juul somber. „Wat moeten we doen? Ons weer verstoppen?"
„Nee," zei Dick „Laten we naar beneden gaan, naar de inham van de zee Ik zal me daar veiliger voelen dan hier in die grot Misschien vinden we daar beneden een betere schuilplaats."
„Jammer dat mijn boot vernield is," zei George en ze zuchtte toen ze aan haar mooie boot dacht.

„Trouwens, hoe moeten we Timmie naar beneden krijgen?" Daar moest over beraadslaagd worden Timmie kon natuurlijk niet naar beneden klimmen, dat stond als een paal boven water. Jo herinnerde zich dat er nog steeds een touw langs de rotsen afhing, daarmee waren Dick en Juul naar boven geklommen.

„Ik weet het al," zei ze vindingrijk als altijd. „Jij gaat eerst naar beneden, Juul en daarna Dick. Dan mag George gaan. Jullie moeten je goed aan het touw vasthouden als je naar beneden klautert, want we willen niet het risico lopen dat een van ons z'n been breekt. Daarna zal ik het touw omhoog halen en Timmie eraan vastbinden· ik bind het touw om z'n middel en laat hem voorzichtig naar beneden zakken. Hij is nog zo slaperig dat hij niet zal tegenspartelen. Ik denk dat hij niet eens merkt wat er met hem gebeurt!"

„En jij dan?" vroeg Dick. „Jij komt het laatst van allemaal. Vind je dat niet erg? Je zult helemaal alleen hier bij de uitgang van de grot zijn en je loopt kans dat de mannen plotseling terugkomen."

„Nee, dat vind ik niet erg," zei Jo, „maar laten we nu asjeblieft opschieten!"

Eerst ging Juul naar beneden en hij was blij dat hij het touw had om zich aan vast te houden. Dick ging als nummer twee en hij had zo'n haast dat hij bijna zijn evenwicht verloor.

George klom heel langzaam en voorzichtig naar beneden. Ze vond het helemaal niet prettig en toen ze naar beneden keek, naar de schuimende zee, voelde ze zich duizelig worden. Ze sloot een ogenblik haar ogen en klemde zich stevig aan het touw vast.

Het viel niet mee om Timmie naar beneden te krijgen. George stond beneden vol spanning te wachten. Jo vond het erg moeilijk om Timmie goed vast te binden. Hij was groot en zwaar en hij vond het helemaal niet prettig om vastgehouden te worden. Maar hij scheen toch eigenlijk niet goed te weten wat er met hem gebeurde. Eindelijk had Jo het touw goed om hem heen gebonden en ze riep naar de anderen, die beneden stonden: „Pas op, daar komt hij aan. Let op, dat het touw niet breekt. Allemensen, ik wou dat hij niet zo tegenspartelde — straks stoot hij z'n kop nog tegen de rotsen." Het was helemaal geen prettige belevenis voor de hond. Hij zwaaide als de slinger van een klok heen en weer toen hij langzaam aan het touw neergelaten werd en hij begreep er niets van hoe het kwam dat hij zomaar door de lucht zweefde. Boven hem stond Jo te hijgen en te blazen.

„O, hij is zo verschrikkelijk zwaar! En ik mag hem niet loslaten! Pas op, ik kan hem niet meer houden!"

Op het laatste ogenblik werd het gewicht haar te veel en ze moest het touw loslaten, maar gelukkig kwam Timmie op z'n poten terecht en Juul en George zagen kans z'n val nog te breken. „Nu kom ik ook," zei Jo en zonder het touw vast te houden of er zelfs maar naar te kijken, daalde ze als een aap zo handig langs de rots naar beneden. De anderen keken bewonderend naar haar. Weldra stond ze naast hen. George was nog bezig Timmie los te maken.

„Dank je wel, Jo," zei George en ze keek Jo dankbaar aan. „Ik bewonder je. Ik weet dat Timmie verschrikkelijk zwaar is."

„Ja, dat is hij," zei Jo met een zucht en streelde de hond even over z'n kop. „Ik liet hem bijna vallen. Wel, wat doen we nu?"

„We moeten de omgeving van de inham verkennen en zien of we ons ergens kunnen verbergen," zei Juul. „Ga jij maar die kant uit, George, dan nemen wij deze kant."

Ze gingen op zoek naar een geschikte schuilplaats. Juul en Dick hadden 't al gauw bekeken: er was niets te vinden, dat wil zeggen niet aan de kant die zij verkend hadden. De golven sloegen bruisend tegen de rotsen. Aan zwemmen viel niet te denken.

Eensklaps klonk een opgewonden schreeuw van George. „Juul! Kom hier. Kijk eens wat ik gevonden heb!"

Ze holden naar George, die achter een groot rotsblok stond. Ze wees naar iets dat met massa's zeewier was afgedekt. „Een boot, hij zit dik onder het zeewier, maar het is een boot!"

„Het is je eigen boot!" riep Dick eensklaps uit en begon de slierten wier eraf te trekken. „Markhoff heeft hem dus niet vernield. Misschien kon hij hem niet vinden, hij ging terug naar Red en loog dat hij het bevel had uitgevoerd!"

„Hij heeft de boot niet stukgeslagen!" riep Jo uit en ze hielp Dick het zeewier eraf te trekken. „Hij is helemaal goed, er mankeert niets aan. Hij heeft hem niet stuk geslagen!"

De kinderen waren zo blij, dat ze elkaar op de rug klopten en almaar om de boot heen dansten. Dit was hun eigen boot, de boot van George! Nu konden ze de vlucht nemen!

Een geschreeuw van boven maakte een eind aan hun vreugde. Verschrikt keken ze naar boven. Markhoff en de andere twee mannen stonden aan de rand van de rots. Ze schreeuwden en schudden dreigend met hun vuisten. „Wacht maar tot we jullie te pakken hebben!" brulde Markhoff.

„Vlug," zei Juul, „schiet op," en hij begon aan de boot te trekken. „We hebben nog een kans! Trek de boot in het water — duwen — trekken!"

Markhoff kwam langs het touw naar beneden en Jo had er spijt van dat ze het niet weggehaald had, voor ze zelf naar beneden klom. Markhoff maakte er nu een dankbaar gebruik van. Ze rukte en trok met de anderen aan de boot. O, wat was dat ding verschrikkelijk zwaar!

De boot lag bijna in het water, toen er iets gebeurde. Timmie, die op een heel verbaasde manier naar het gedoe had staan kijken, gleed eensklaps uit en viel in het water. George gaf een gil. „O, Timmie ligt in het water . vlug, · vlug . hij is verdoofd en hij kan niet zwemmen. Juul, Dick - hij verdrinkt!"

Juul en Dick durfden de boot niet loslaten, want ze zagen dat Markhoff weldra beneden zou zijn. George holde naar Timmie, die in het water rond plaste en die nog steeds verbaasd keek.

Maar het water had een verbazingwekkende uitwerking op hem. Het was koud en het scheen hem eensklaps te ontnuchteren. Hij kwam bij, werd levendiger en zwom krachtig terug naar de rots waar hij van afgegleden was. Met de hulp van George klom hij er weer op en blafte luid. De boot gleed in het water en Juul greep George bij de arm. „Kom mee. Stap in!"

Jo was al in de boot en Dick ook. George deed een greep naar Timmy, maar werd ook in de boot gehesen. Juul keek wanhopig naar Markhoff, die nu bijna beneden was. — Nog een sprong en dan—— Ze haalden het nooit, dacht hij!

Hoe zal dit aflopen? Zal Markhoff hen nog bereiken vóór ze kunnen vluchten? Laten we het niet voor hen hopen!

Tot de nieuwste „De vijf" boeken behoren o.a. De vijf als detectives · De vijf en de verdwenen geleerden · De vijf en de schat van de strandjutter · De vijf op de oude boerderij

TOM POES en de TIK van JOOST

HIK!
TOET
TIK
IK ZAL DEZE TAAK EVEN OVERNEMEN, ALS IK ZO VRIJ MAG ZIJN.
TOET TOET
DAAR HEB JE HET AL. NU HEEFT HIJ WEER EEN TIK.
WEE! DE VERDWAASDE GAAT NAAR DE VORST!
STA MIJ TOE, U TE BETOETEREN.
WAT?! WAAG HET NIET... WEE JE GEBEENTE ALS...

WEE! DAT KOST HEM MINSTENS HONDERD KLAPPEN EN EEN WORSTELING MET DE LEEUW.
MAAR HIJ IS ZIEK! HIJ WEET NIET WAT HIJ DOET.
TOET!
HIER KRIJGEN WE LAST MEE! KOM TOT JEZELF, JOOST!
HOEZO, JONGEHEER? IS ER IETS GEBEURD?
O, O! IK HEB ME DUS WEER MISDRAGEN? HEB IK WEER LAST VAN MIJN TIK GEHAD?!
KOMAAN, LAAT MIJ U EVEN HET EEN EN ANDER VERKLAREN, HEER VORST, DAN ZULT U INZIEN...
ZWIJG!
IK LAAT JULLIE VOOR DE LEEUWEN WERPEN! IK..IK..
TIK

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor postabonnementen à ƒ 3,25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. **Ned. Antillen en Suriname:** ƒ 14,40 per jaar. **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 356164. P.C.R. 86491. Prijs 6 fr. **Overig buitenland:** ƒ 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.
1965 Walt Disney Productions